

TIJDEN VAN STORM

Ander werk van Nele Neuhaus

Sneeuwwitje moet sterven (2011)

Diepe wonden (2013)

Wie wind zaait (2013)

Boze wolf (2014)

Zomer van de waarheid (2015)

De levenden en de doden (2015)

Een onbeminde vrouw (2016)

Moordvrienden (2016)

Het woud (2017)

Tussen de haaien (2018)

Moederdag (2019)

Weg naar nergens (2022)

Eeuwige vriendschap (2022)

NELE NEUHAUS

Tijden van storm

Vertaald door Ralph Aarnout & Willem Theodoor

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Ik draag dit boek op aan alle boekhandelaars die moed hielden tijdens de coronacrisis in het voorjaar van 2020 en die er met hun geweldige ideeën en persoonlijke inzet voor zorgden dat de mensen boeken konden blijven lezen. Dank jullie wel!

Massachusetts

*Now those memories come back to haunt me
they haunt me like a curse.*

Bruce Springsteen, 'The River'

Rockbridge

Het was zo'n typische donkere januaridag, waarop het zelfs in de middag niet echt licht werd. Het was 's ochtends al vroeg gaan sneeuwen, vanuit laaghangende wolken dwarrelden dikke witte vlokken omlaag die Rockbridge, New England, omtoverden tot een winterse idylle die rechtstreeks uit een sprookjesboek afkomstig leek. In het Midden-Westen, waar ik ben opgegroeid, had ik de sneeuw nooit zacht en vredig over het land uitgestrooid zien worden, maar met heftige blizzards, die vanuit het westen over de Great Plains jaagden en alles onder zich begroeven. Temperaturen van meer dan twintig graden onder nul waren geen uitzondering, de sneeuwstormen rukten aan ramen en deuren en jankten als een uitgehongerde roedel wolven. Vaak waren we dagenlang van de buitenwereld afgesneden geweest, en het constante geronk van dieselgeneratoren hoorde tot mijn vroegste winterherinneringen, als storm en sneeuw de elektriciteitsleidingen hadden beschadigd en de stroom was uitgevallen.

Ik pakte een borstel uit de kofferbak van mijn Chevy Caprice en veegde de sneeuw van de voorruit en de zijramen. Daarna trok ik de deur open, ging in de auto zitten en ademde een paar keer diep in en uit. Ik had twee vermoeiende uren achter de rug. Monique Sutton, mijn aanstaande schoonmoeder, had me uitgenodigd voor een lunch bij haar thuis, en ik had geen goede smoes kunnen verzinnen om eronderuit te komen. Al bij de eerste ontmoeting had ik gevoeld dat Monique en ik elkaar niet lagen. Alles aan deze vrouw ergerde me: haar geaffecteerde *upperclass*-accent, haar arrogantie en de bezitterige manier waarop ze met Paul omging. Haar neerbuigendheid

tegenover mij had waarschijnlijk te maken met het voor haar onverdraaglijke idee dat een andere vrouw meer invloed op haar zoon zou krijgen dan zij. Ze zag het als haar goed recht om ongevraagd in te grijpen in het leven van haar vijf volwassen kinderen, en niemand durfde haar tegen te spreken, want zij hield in deze familie de teugels stevig vast in haar met ouderdomsvlekken bedekte handen. Tot op zekere hoogte kon ik haar bedenkingen tegenover mij wel begrijpen. Toen Paul me ten huwelijk vroeg, was ik nog maar acht weken in Rockbridge, een eenentwintigjarige zonder geld en zonder werk. Als het aan mij had gelegen, waren we meteen ter plekke getrouwd, maar Monique Sutton had haar veto uitgesproken. Ze wilde niet dat het leek alsof haar zoon met mij *moest* trouwen, zo had ze me gezegd. Ze was net zo streng katholiek als mijn adoptie moeder Rachel Grant methodistisch was geweest, en dus had ze de voorwaarde gesteld dat ik eerst de overstap naar het katholieke geloof zou maken. Paul was daarin meegegaan, wat ik een beetje vreemd vond. Maar goed, het kon mij weinig schelen of we in een methodistische of een katholieke kerk zouden trouwen, of voor mijn part in een boeddhistische tempel, en daarom had ik er vrij makkelijk mee ingestemd.

Ik had er alleen geen rekening mee gehouden dat ik naar catechisatie moest, bij een katholieke geestelijke, en dat ik mijn doopbewijs én mijn geboortebewijs moest laten zien. Beide documenten zaten ongetwijfeld ergens in een met stof bedekte ordner die op een plank stond op de Willow Creek Farm. Ik had geen idee hoe ik daaraan zou moeten komen, want niet lang geleden had ik alle contact met mijn familie verbroken.

Ik zuchtte diep, startte de motor en reed weg. Ik had om half vier een afspraak bij het naaiatelier van Eunice Rodin aan Main Street, om voor de eerste keer mijn bruidsjurk te komen passen. Na de lunch bij Pauls moeder had ik nergens zin meer in, even overwoog ik om het passen over te slaan en thuis in bad te gaan liggen. Maar toen besloot ik om het toch maar af te handelen, want over een kleine twee maanden zouden Paul en ik elkaar al het jawoord gaan geven. In een zijstraatje vond ik een parkeerplek. Weggedoken in mijn kraag liep ik

door het sneeuwgeraas lang de winkeltjes in Main Street. Deurbelletjes rinkelden toen ik de glazen deur van het atelier opendeed en de warmte in liep. Ik zou de enige klant zijn vanmiddag, had de naaister beloofd, want mijn bruidsjurk was onderwerp van gesprek in heel Rockbridge, en niemand mocht natuurlijk mijn jurk zien voor de grote dag was aangebroken. Op de bovenverdieping, waar een wenteltrap heen leidde, ratelde een naaimachine.

‘Hallo, mevrouw Cooper! Ik kom eraan!’ riep iemand van boven.

‘Neem uw tijd, mevrouw Rodin, ik heb geen haast.’ Ik deed mijn muts af, trok mijn handschoenen uit en hing mijn jas aan een lege kapstok die naast de ingang stond.

‘Nog een paar minuutjes!’ klonk het weer van boven. ‘Je zult je ogen uitkijken!’

‘Ik ben benieuwd!’ Ik ging zitten op een van de comfortabele stoelen in de showroom, pakte een van de vele modebladen van het tafeltje en bladerde het zonder al te veel interesse door.

Toen ik vijf maanden geleden in Rockbridge verzeild was geraakt, was Paul Sutton als de prins op het witte paard verschenen. Ik had geen geld, geen baan, en wel een wraakzuchtige pooier die me op de hielen zat. Bovendien was mijn naam eerder berucht dan beroemd in heel Amerika. Na alle teleurstellingen, de haat en de verachting die ik had moeten doorstaan, had ik toegegeven aan mijn verlangen om geliefd te zijn en beschermd te worden, en Paul was een uitzonderlijke beschermheer geweest. Hij was zorgzaam, berekenbaar en consequent, en hij bekeek het leven altijd van de zonnige kant. Zodra ik doorhad dat hij op slag verliefd op me was geworden, had ik hem zomaar mijn hart geschonken, zonder me af te vragen of we eigenlijk wel bij elkaar pasten: hij, de welgestelde chirurg met zijn eigen kliniek, zestien jaar ouder dan ik, sterk geworteld in Rockbridge, en ik, een bezittingsloze zwerfster die door een speling van het lot op dit plekje in de Berkshire Hills was komen aanwaaien. De ouderwetse manier waarop hij me voor de nieuwsgierige ogen van heel Rockbridge had zitten versieren had mijn ego gestreeld en me het gevoel gegeven heel speciaal te zijn. Na jaren van doelloos rondreizen, van

eenzaamheid en ontbering, had ik deze weken als een grote opwindende trip ervaren, maar ik had al snel gemerkt dat de nieuwigheid ervanaf ging en dat mijn ridder met de dag aan glans verloor. Ik had nog niet willen toegeven dat dit een doodlopende weg was, maar vanmiddag had ik een duidelijk antwoord gekregen op de sceptische vragen van mijn innerlijke stem. Nee, ik ging er niet gelukkig en tevreden van worden, als verpleegster in Pauls kliniek te werken, me in te zetten voor zijn sociale projecten, kinderen voor hem te baren, elke zondag naar de kerk te moeten, om daarna bij zijn moeder te gaan lunchen.

Het was een naïef idee geweest dat ik wel eventjes een nieuw leven kon beginnen, ongehinderd door mijn verleden, door mijn e-mailadres op te heffen, het contact met mijn familie te verbreken en mijn dromen te laten varen. Ineens kreeg ik een fragment in mijn hoofd uit *Gone with the wind*, een van mijn lievelingsboeken. *Geen geldzorgen meer, Tara in veiligheid, een zorgeloze toekomst*. Ik realiseerde me met een schok dat ik net als Scarlett bereid was met een man te trouwen die ik nauwelijks kende en van wie ik niet hield! Was ik dan zo wanhopig? Maar ik mocht Paul wel heel graag. Hij zou me nooit zo teleurstellen of pijn doen zoals Horatio Burnett, die ik als de liefde van mijn leven had beschouwd. En toch benauwde de gedachte aan een bruiloft mij intussen. Waar kwam dat onbehagen vandaan? En waarom droomde ik elke nacht over Horatio? Als ik 's ochtends wakker werd huilde mijn ziel van verlangen naar een andere man, en de rest van de dag liep ik rond met een schuldgevoel, alsof ik Paul had bedrogen. Hoe harder ik de geesten uit mijn verleden probeerde uit te bannen, hoe hardnekkiger ze me leken te achtervolgen.

Sinds bekend geworden was dat Paul en ik ons hadden verloofd, kwam ik in Rockbridge van de ene op de andere dag in het middelpunt van de belangstelling te staan. Elke stap die ik zette in het stadium werd met argusogen gevolgd en beoordeeld. Half Rockbridge was in handen van Pauls familie, bijna iedereen werkte direct of indirect voor de Suttons. Ze hadden hulpprogramma's opgezet voor jongeren, werklozen en arme gepensioneerden. In zijn kliniek behandelde

Paul de sociaal zwakkeren gratis. In de weken na onze verloving was ik overspoeld door uitnodigingen. Ik had ze het liefst allemaal genegeerd, maar uiteindelijk had ik met mijn tanden op elkaar eindeloze, saaie uren met wildvreemde mensen moeten doorbrengen. Omdat ik van nature een einzelgänger ben, had ik de enthousiaste hartelijkheid en het ongeremde gevraag als opdringerig en vervelend ervaren.

Ik legde het tijdschrift terug op de stapel, deed even mijn ogen dicht en hoopte dat Eunice snel klaar zou zijn. Momenten als deze waren zeldzaam, en ik was bang voor ze, want zodra ik een beetje tot rust kwam, gingen mijn gedachten met me op de loop.

Ik sprong overeind en begon te ijsberen. Ik keek naar de uitgestalde kledingstukken, die aan kleeerhangers langs beide wanden van het winkeltje hingen, zonder ze echt waar te nemen. Even speelde ik met de gedachte of ik niet gewoon weg moest gaan.

Eindelijk verstomde de naaimachine op de bovenverdieping. De treden van de houten wenteltrap kraakten en Eunice verscheen, een slanke vrouw van midden vijftig met een kunstig Dolly Partonkapsel en een met make-up dichtgeplamuurd gezicht. In haar armen hield ze een wolk van wit satijn.

‘We zijn er klaar voor, meisje!’ Ze straalde van plezier. ‘Kom maar mee naar de paskamer!’

Met gespeeld enthousiasme volgde ik haar en kleeedde me in de paskamer uit tot op mijn ondergoed. Daarna gleed ik met hulp van Eunice de jurk in en nam gehoorzaam plaats op een krukje. Ik kon mezelf met enige moeite tot een glimlach dwingen en probeerde niets te laten blijken van de weerstand die in mij woedde. Eunice haalde een paar spelden uit een speldenkussen dat aan haar pols zat en begon de jurk behendig af te meten op de plekken waar die nog moest worden ingenomen. Het strakke satijn ritselde en voelde zo vervelend dat ik er kippenvel van kreeg.

‘Nog niet in de spiegel kijken alsjeblieft,’ mompelde Eunice de hele tijd. ‘Pas kijken als ik het zeg!’

Ik knikte zwijgend en keek strak naar het lichtblauwe tapijt. Ik

werd misselijk van het mengsel van geuren in de kleine ruimte: koffie, zoete luchtverfrisser en zweet.

‘Voilà. Klaar!’ Eunice kwam overeind en zette een stap achteruit. Ze straalde van trots en maakte een weids gebaar richting de spiegel. ‘En? Wat vind je ervan? Is het wat je had verwacht?’

Ik hief mijn hoofd op. Met een schok zag ik mijn spiegelbeeld. Natuurlijk wist ik dat ik was afgefallen, want ik had al weken geen honger meer. Maar ik had niet gedacht dat ik er zo slecht uit zou zien: mijn schouders en sleutelbenen kwamen te duidelijk naar voren en mijn bovenarmen zagen eruit als die van een meisje van tien. Gehypnotiseerd bekeek ik de vermagerde persoon in haar witte jurk in de spiegel en plotseling werd het me heel duidelijk dat ik bezig was een kolossale fout te maken. Het bloed ruiste in mijn oren en ik voelde pure paniek in mijn nek prikkelen.

‘Mijn god,’ fluisterde ik en wendde mijn hoofd af. Ik kon mijn aanblik in die witte jurk geen seconde meer verdragen. ‘Help mij uit dit ding! Snel!’

‘Maar ik moet nog even...’ begon Eunice.

‘Nee! Ik wil het niet!’ schreeuwde ik, terwijl ik van het krukje sprong en de jurk van mijn lijf rukte. ‘Nee! Nee! Nee!’

De naaister stond mij met open mond aan te staren, alleen mijn gehijg en het scheuren van stof waren te horen. Eindelijk had ik mezelf bevrijd. Daar stond Eunice, in haar handen een kapotgescheurde jurk van vijfduizend dollar, als een dood wit dier. Ik stormde het pas-hokje in en terwijl ik jankend mijn kleren aantrok hoorde ik haar al bellen. Het maakte me niet uit aan wie ze aan het vertellen was dat ik mijn bruidsjurk kapot had gescheurd. Natuurlijk zou dit verhaal in no-time worden doorverteld en Paul bereiken. Rockbridge was daarin niet anders dat het gehucht waar ik was opgegroeid.

Ik rukte mijn jas van de kapstok, greep mijn tas en vluchtte zonder afscheid te nemen de winkel uit. Het was donker geworden en het sneeuwde niet meer. Er was niemand op straat, er kroop alleen af en toe een auto over Main Street. Ik vocht tegen mijn tranen. Toen ik Pauls aanzoek had aanvaard, bedwelmd door emoties, had ik geen

idee gehad wat voor consequenties een huwelijk met hem zou hebben. Ik werd overmand door wanhoop zodra ik doorkreeg dat ik in een kooi terecht was gekomen, een gouden kooi, dat wel, maar een kooi bleef een kooi. Hoe kon ik mezelf uit deze situatie redden, zonder Paul, die zo ontzettend lief voor me was geweest, tot op het bot te vernederen? Moest ik dan maar in mijn auto stappen en naar huis rijden, naar Nebraska? Met mijn ogen vol tranen wankelde ik door het donkere straatje naar mijn auto, intussen in mijn tas op zoek naar de autosleutel.

Ik had er nauwelijks oog voor dat er een zwarte SUV met geblindeerde ramen voor mijn Chevy geparkeerd stond. Dat soort auto's zag je hier wel vaker. Veel mensen die vanuit New York of Boston een weekendje naar de Green Mountains kwamen hadden van die dikke fourwheeldrive SUV's of busjes, vooral in de winter, als de straten vol sneeuw lagen. Het irriteerde me wel een beetje dat hij zo strak voor mijn auto stond, want hoe moest ik nou wegrijden? Als ik niet zo in de war was geweest had ik misschien het kenteken uit Georgia opgemerkt. Misschien had ik dan nog tijd gehad om om hulp te roepen. Maar de aanval kwam vanuit het donker, geluidloos, en overrompelde me compleet. Iemand trok van achteren een kap over mijn hoofd en trok die bij mijn nek strak aan. Van schrik stokte mijn adem. Ik liet jas en tas in de sneeuw vallen en wilde naar mijn keel grijpen, maar twee krachtige handen pakten me bij mijn polsen en maakten die aan elkaar vast. Ik hoorde hoe de autodeur werd opgedaan en werd toen ruw op de achterbank gesmeten. Er kwam iemand naast me zitten die de autogordel om mijn bovenlichaam deed. De autodeur viel in het slot. De auto trilde lichtjes bij het starten. Ik hoorde het brommen van een twaalfcilinder en voelde hoe het voertuig zich in beweging zette. Ik was verlamd van schrik. Paniek maakte zich van me meester.

O god, ik word ontvoerd! schoot het door mijn hoofd. Ik voelde de auto accelereren zodra hij het dorp uit was en de doorgaande weg bereikte. De chauffeur gaf zoveel gas dat de banden over het besneeuwde wegdek gleden, waardoor de zware wagen gevaarlijk begon te

slingeren. Maar hij vond de controle terug. Niemand zei iets. We reden een paar mijl rechtdoor, daarna ging het langzamer en sloegen we scherp rechtsaf. De auto stuiterde over een stuk onverharde weg, steil bergop, en stopte uiteindelijk. De motor ging uit. Iemand trok de kap van mijn hoofd.

‘Hallo, Carol-Lynn. Wat leuk om je weer eens te zien,’ zei een bekende stem. ‘Of heb je liever dat ik je Sheridan Grant noem?’

Mijn hartslag schoot omhoog. Verbijsterd draaide ik mijn hoofd en keek recht in de ijsskoude blauwe ogen van Ethan Dubois.

San Juan Bautista, Californië

Marcus Goldstein liep over het verlaten strand, zijn handen diep in de zakken van zijn regenjas gestoken. Hij hield van lange ochtendwandelingen aan zee met zijn honden en hij vond die in januari een stuk fijner dan in de zomer, wanneer de zee er kalm en blauw bij lag. Het had iets meditatiefs om naar het wilde grijze water te kijken, dat al miljoenen jaren hetzelfde ritme had, met golven die op het strand af stormden, razend braken en weer terugvloeiden. De lucht was vochtig van de mist en het opstuivende water. Op hem, de honden en een handvol meeuwen die nu en dan het geraas van de branding overstemden met klaaglijk geschreeuw na, was er in de wijde omtrek geen levende ziel te bekennen. Marcus bleef staan en keek uit over de Grote Oceaan, die maar een tint grijzer was dan de laaghangende bewolking.

‘Van harte gefeliciteerd met je verjaardag,’ dacht hij met een vleugje bitterheid, terwijl hij ongelovig zijn hoofd schudde. Zestig jaar. Ongelooflijk. Er waren tijden geweest waarin hij het niet realistisch en niet nastrevenswaardig had gevonden om zo oud te worden. Hij keek naar zijn stoeiende honden, die vol overmoed om een stuk drijfhout vochten en dacht terug aan die andere verjaardagen met ronde cijfers. Zijn dertigste had hij in New York gevierd, voor zover je van vieren kon spreken. Het was in een nachtclub, die zijn werkgever EMI had afgehuurd voor een signeursessie van een of andere opkomende band. Hij was tot in de kleine uurtjes gebleven, vreselijk dronken geworden en had daardoor het feest gemist dat die lieve Tammy voor

hem had georganiseerd in hun kleine flat in Hell's Kitchen. Zijn veertigste verjaardag had hij zes weken na de scheiding van zijn derde vrouw Djamila gevierd, op een gehuurde windjammer in de Caraïben. Dankzij de enorme hoeveelheden alcohol die hij die avond had genuttigd, had hij alleen wat vage herinneringen aan dat feest, en dat was maar beter ook. Zijn carrière was in die tijd in een stroomversnelling geraakt, maar dat was ook het enige waar hij toen trots op kon zijn. Zijn privéleven was een grote ramp geweest, en elke keer als hij dacht dat het niet meer erger kon, had het leven hem het tegendeel bewezen. Behalve Tammy had hij altijd de verkeerde vrouwen weten uit te kiezen en veel te laat van zijn fouten geleerd, wat hem al met al tientallen miljoenen had gekost. Zijn vijftigste verjaardag had hij gevierd in zijn villa in de Hamptons, met vijfhonderd gasten. Hij was toen, tien jaar geleden, ongeveer dertig kilo zwaarder geweest dan hij nu was. Drie dagen later had hij zijn eerste hartinfarct gehad, twee weken daarna een tweede, zwaardere. De scheiding van Vivian, zijn vierde vrouw, was al in volle gang, en terwijl zij al druk bezig was zich voor te bereiden op de rol van rouwende miljonairsweduwe, was hij toch hersteld. Amper opgeknapt had hij zijn platenlabel StoneGoldRecords verkocht en was naar Californië verhuisd. Inmiddels leefde hij acht jaar alleen – in zijn strandhuis bij San Gregorio State Beach, veertig mijl ten zuiden van San Francisco, in zijn villa in North Beverly Park in Los Angeles en in zijn chalet in Colorado. Hij investeerde zijn geld in interessante start-ups in Silicon Valley, was meerderheidsaandeelhouder van een filmstudio en mede-eigenaar van de Goldstein Creative Artists Agency, waar een aantal zeer vooraanstaande acteurs onder contract stonden. Werken hoefde hij allang niet meer, maar soms kreeg hij zin in een nieuwe uitdaging en liet hij zich inhuren als troubleshooter of consultant voor bedrijven in de muziek- of filmbusiness die in zwaar weer zaten. In de loop der jaren had hij een uitstekende reputatie opgebouwd als een saneerder die de ambitie had om het bedrijf intact te houden, in plaats van het in stukken te snijden. Dat was precies de reden dat hij had getwijfeld toen Douglas Hammond, de voorzitter van de raad van toezicht van

de California Entertainment and Music Corporation, hem eergisteren om hulp had gevraagd. Het was een publiek geheim dat CEMC, ooit een grote speler in de branche, in een paar jaar tijd een prooi voor investeerders was geworden. Iedereen zat te wachten wanneer de wankelende kolos zou instorten en vraatzuchtige private-equity-fondsen zich over de levensvatbare resten van het concern zouden ontfermen.

‘Op welke plek sta ik op je lijstje?’ had Marcus gevraagd.

‘Helemaal bovenaan, Marcus,’ had Hammond verrassend eerlijk geantwoord, en met een zucht: ‘Als enige kandidaat.’

Marcus had twee weken bedenktijd en onbeperkte inzage in de balans en jaarverslagen van de afgelopen tien jaar gevraagd. Daarna had hij zijn oude vriend en collega Phil McLaughlin gebeld, die intussen CFO bij Merrill Lynch was, of hij toevallig zin had in een avontuur in Californië. Morgen zouden ze in de cijfers duiken, om te analyseren of het failliete bedrijf nog te redden was of dat ze hun vingers er beter maar niet aan konden branden.

Marcus floot zijn honden terug en liep de steile houten trap op richting zijn huis, een futuristisch aandoende glazen kubus. In de wijde omgeving was geen ander huis te bekennen, een ongekeerde luxe in het dichtbevolkte Californië – het had hem dan ook een lieve duit gekost. Toen hij het terras had bereikt, stelde hij tevreden vast dat hij niet eens buiten adem was na die tweeëntachtig treden.

‘Zestig,’ mompelde hij. ‘Ach wat. Het is maar een getal.’